



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci žalobce: **I. M.**, nar., státní příslušnost, t. č. neznámého pobytu, zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Kounicova 24, 611 32 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2017, č. j. KRPB-222343-13/ČJ-2017-060022-SVZ,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou brojil žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 9. 2017, č. j. KRPB-222343-13/ČJ-2017-060022-SVZ (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl žalobce byl zajištěn podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. („zákon o pobytu cizinců“) rozhodnutím žalované ze dne 26. 9. 2017, č. j. KRPB-222343-13/ČJ-2017-060022-SVZ („napadené rozhodnutí“), a doba zajištění byla stanovena na 60 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 24. 9. 2017 do 22. 11. 2017.

II. Napadené rozhodnutí

V **napadeném rozhodnutí** žalovaná poukázala na znění ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a § 125 téhož zákona uvedla, že při zajištění žalobce vycházela z následujících zjištění.

Dne 24. 9. 2017 byl žalobce zjištěn policejní hlídkou v prostoru hypermarketu A. na ulici T. v Brně, přičemž k prokázání své totožnosti předložil hlídce policie identifikační kartu Polské republiky č., která nesla znaky padělaného dokladu. Proto byl žalobce na místě zadržen. Odborným posouzením předložené identifikační karty specialistou oddělení dokladů a specializovaných činností cizinecké policie bylo zjištěno, že jde o padělaný doklad. Dne 26. 9. 2017 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o správním vyhoštění ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. V průběhu tohoto řízení s ním byl téhož dne proveden za přítomnosti tlumočnicka protokol o výsledku. Mj. vypověděl, že měl ukrajinský pas, ale ukradli mu ho dne 12. 9. 2017 na cestě z práce domů. Polský doklad pořídil na inzerát ke zprostředkování práce v ČR za částku 700 dolarů ještě na Ukrajině. Podle svých slov nevěděl, že je tento doklad padělaný. Pořídil si jej proto, aby mohl odjet do Polska, až v ČR nebude práce. V současné době nemá v žádném členském státě EU platné žádné vízum nebo oprávnění k pobytu. Taktéž na území nebo v jiných členských státech EU nemá žádné rodinné ani obdobné vazby, na Ukrajině má manželku, dceru a matku. Nic mu nebrání k vycestování do země původu. Požádal ale, aby nebyl do 1. 10. 2017, neboť mu někdo dlužil na našem území částku 30 000 Kč.

Z uvedených skutečností žalovaná uzavřela, že žalobce si opatřil vědomě a za úplatu padělané doklady, čímž vědomě porušil právní předpisy ČR. Na základě tohoto prokazatelně naplnil podmínku pro rozhodnutí podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť v jeho případě existuje vážné nebezpečí zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Jeho dosavadní jednání neskýtá záruku, že bude plnit uložené povinnosti. Žalovaný přistoupil k zajištění žalobce, neboť jednal v rozporu se zákonem chráněnými zájmy. Mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a uložení zvláštního opatření k vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců by bylo nedostačující. Tento závěr je podložen porušením zákona o pobytu cizinců spočívajícím v úmyslném opatření padělané identifikační karty Polska, kterou se žalobce také prokázal. Takové jednání neskýtá záruku spolupráce žalobce s policejními orgány. Doba zajištění byla stanovena na 60 dnů s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, a to i vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nemá k dispozici cestovní doklad. V případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho správního vyhoštění. Žalovaný vyhodnotil i rodinné a soukromé poměry žalobce na území ČR, přičemž bylo postaveno najisto, že žalobce nemá na území ČR žádné příbuzenské vazby a zajištěním tak nebude zasaženo do jeho soukromého a rodinného života.

III. Žaloba

V žalobě a jejím doplnění ze dne 23. 10. 2017 žalobce uvedl následující žalobní body. Žalovaná nesprávně a nedostatečně posoudila možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalobce odkázal na relevantní pasáže napadeného rozhodnutí a uvedl, že žalovaná principiálně odmítá využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci, aniž by se blíže zabýval individuálními okolnostmi jeho případu. Co se týče údajné neúčelnosti uložených zvláštních opatření, žalovaná nesprávně vycházela z jakési fikce žalobcovy nespolehlivosti pramenící z využití padělaných dokladů občana Polska, což bez zohlednění toho, že se žalobce dosud nikdy neprotivil žádnému individuálnímu správnímu rozhodnutí a nelze konstatovat, že by snad kdykoliv jakýmkoliv způsobem mařil výkon správního vyhoštění, nemůže samo o sobě obstát. Žalobce zdůrazňuje, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57. V žádném případě tedy nelze připustit jakkoliv paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, čemuž se nebezpečně blíží praxe žalované, která v případě cizinců, kteří využili padělaný pas, bez bližšího zkoumání individuálních okolností případu vždy přistupuje k zajištění takového cizince. Žalobce upozorňuje na to, že Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 28. 2. 2016 č. j. 5 Azs 20/2016 po předložení věci rozšířenému senátu výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, tyto správní orgány fakticky vylučují možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto jejich názoru a praxe s návratovou směrnicí. Obdobně je třeba odmítnout jakékoliv paušalizované a neindividualizované posuzování zajišťovaných cizinců, přičemž právě napadené Rozhodnutím je příkladem takového postupu žalované, která fakticky vyšla pouze z existence padělaného polského dokladu, aniž by blíže posuzovala individuální okolnosti případu žalobce, přičemž v jeho případě se jedná přinejmenším o tvrzení, že si nebyl vědom toho, že disponuje padělaným litevským dokladem. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

Ve vyjádření k žalobě ze dne 27. 10. 2017 žalovaná shrnula skutkový stav věci a relevantní právní úpravu. Poukázala na to, že z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být cizinec vyhoštěn, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být uskutečněn a nebyl zmařen tím, že se cizinec bude skrývat nebo vyhýbat realizaci příp. správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR. Další podmínkou je, že skutečně uložení mírnějšího opatření neohrozí výkon správního vyhoštění, a také to, že cizinec je schopen opatření naplnit či zda nebude ztěžovat či mařit výkon správního vyhoštění. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce shledala žalovaná v jeho případě existenci důvodné obavy z maření správního vyhoštění, a proto shledala uložení zvláštního opatření za účelem vycestování za zcela nedostatečné. Žalovaná připomněla, že žalobce byl nejprve držitelem turistického víza ČR (desetidenního), ovšem nakonec zde pobýval až do svého

zadržení déle než jeden rok. Nepodnikl žádné kroky k legalizaci pobytu, a naopak používal k prokazování totožnosti padělaný doklad. Lze jen stěží uvěřit jeho tvrzení, že nevěděl o tom, že doklad je padělaný, když takový typ dokladu se vydává pouze státním příslušníkům Polské republiky. Z údajů uvedených na tomto dokladu je také patrné, že u jména žalobce je uvedena státní příslušnost Polské republiky. Toto jednání tedy oslabuje důvěryhodnost a spolehlivost jeho osoby a zcela zjevně demonstruje neúctu k právnímu pořádku a k povinnostem z něho plynoucím. Proto byly naplněny podmínky tzv. důvodné obavy a zároveň bylo vyloučeno, aby byly splněny podmínky pro uložení mírnějšího opatření.

V. Průběh řízení

Krajský soud v průběhu řízení zjistil, že realizace správního vyhoštění žalobce již proběhla k datu 27. 10. 2017, kdy byl žalobce letecky přepraven do Kyjeva. Krajský soud tedy usnesením ze dne 31. 10. 2017, č.j. 33 A 43/2017-38 zastavil řízení ve smyslu ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a rozhodl o přiznání odměny ustanovenému zástupci. Následně ke kasační stížnosti žalobce došlo rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018, č.j. 9 Azs 401/2017-24, který nabyt právní moci ke dni 7. 2. 2018, ke zrušení tohoto usnesení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění citovaného rozsudku Nejvyšší správní soud v bodech 30 a 31 uvedl, že *„Cizinec má dle čl. 15(návratové) Směrnice zejména právo, aby jeho věc byla co nejrychleji projednána a současně aby, pokud je nezákonně zajištěn, byl neprodleně propuštěn na svobodu – to je jeho subjektivní (unijní) právo, které výslovně vyplývá z tohoto ustanovení Směrnice. Nestihne-li krajský soud rozhodnout dříve, než je zajištění ukončeno, v případě, že došlo k propuštění cizince ze zařízení, nedostalo se tak cizinci efektivní soudní ochrany ve shora uvedeném smyslu. K porušení zásady efektivní v případě zastavení řízení o žalobě však dochází i z důvodu faktického vyloučení možnosti požadovat náhradu škody či nemateriální újmy způsobené porušením unijního práva ze strany státu. Příslušný krajský soud je v souladu s právem Evropské unie povinen o žalobě (meritorně) rozhodnout i v případě, že cizinec již není zajištěn. Soud neshledal důvody pro postup dle čl. 95 Ústavy.“*

VI. Posouzení věci krajským soudem

O žalobě tedy krajský soud rozhodl znovu ve smyslu závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu. Rozhodoval v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Krajský soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného žalovanou a zachyceného ve správním spisu týkajícího se správního řízení o vyhoštění žalobce, který měl při posouzení

věci k dispozici. Ze správního spisu je zejm. zřejmé, že žalobce při výsledku dne 26. 9. 2017 uvedl, že vycestoval z Ukrajiny s platným cestovním pasem a českým turistickým vízem do ČR, nicméně hodlal v ČR pracovat. Měl u sebe také ID kartu Polska, kterou si pořídil už na Ukrajině v březnu 2016, a to na inzerát ke zprostředkování práce v ČR za úplatu 700 dolarů. Na polský doklad získal práce v továrněve S. B., a v Brně poté pracoval jako dělník ve firmě na zpracování masa a na brigádách na stavbě. K výslovným dotazům policie uvedl, že na území ČR nemá žádné rodinné vazby či jiné závazky. Na Ukrajině má rodinu a byt. Podle jeho slov mu nic nebránilo vycestování na Ukrajinu. Ve spisu je založen dále příkaz k propuštění cizince za účelem realizace vyhoštění ze dne 25. 10. 2017 a záznam o propuštění zajištěného cizince ze ZZC Vyšní Lhoty ze dne 27. 10. 2017.

Krajský soud posoudil věc podle právní úpravy obsažené v ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění k datu vydání napadeného rozhodnutí platí, že „*policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání*“. Podle ustanovení § 123b odst. 1 až 3 zákona o pobytu cizinců se zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) rozumí buď a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené. Zvláštní opatření za účelem vycestování lze uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevystoupí. O druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Žalobce tvrdí, že žalovaná se ve svém rozhodnutí nedostatečně vypořádala s alternativními možnostmi k zajištění, k čemuž krajský soud uvádí následující. Otázka aplikovatelnosti a míry zohlednění zvláštních opatření za účelem vycestování cizince v případě, že je zajištěn za účelem správního vyhoštění, byla opakovaně řešena v recentní judikatuře Nejvyššího správního soudu. Je třeba poukázat zejm. na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 Azs 20/2016-38, podle něhož „*důvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 326/1999Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona). Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní,*

majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince)“. Obdobný právní závěr zazněl i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 Azs 94/2017 - 26, kde se Nejvyšší správní soud zabýval případem obdobným s posuzovanou věcí, neboť i tam se jednalo o zajištění cizince, který se prokazoval padělaným dokladem. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dospěl k závěru, že „některé ze závěrů citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu jsou aplikovatelné i na případ prodloužení zajištění podle písm. b) citovaného ustanovení: **ačkoliv nelze popřít, že u většiny cizinců zastírajících vlastní totožnost bude nutno přistoupit k jejich zajištění,** žalovaná se měla s nabídkou složení finanční záruky dostatečně a konkrétně vypořádat – zejména s ohledem na to, že v případě stěžovatele se k samotné okolnosti prokázání falešným dokladem již nepřidala žádná další významná skutková okolnost, jakou je například předchozí neuposlechnutí výjezdního příkazu.“

Krajský soud se tedy v první řadě vychází ze závěru, že je povinností žalované zkoumat alternativy zajištění i v případě, jedná-li se o zajištění cizince ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50 (přístupný na www.nssoud.cz), „zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložením zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno.“ Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění (viz § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu ust. § 124 zákona o pobytu cizinců (stejně např. rozsudek ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 - 64, přístupný na www.nssoud.cz).

V tomto ohledu lze konstatovat, že žalovaná se alternativami zajištění žalobce zabývala, neboť v napadeném rozhodnutí na několika místech opětovně zdůraznila, že uložení zvláštních opatření by v daném případě nepostačovalo k zajištění cíle správního vyhoštění, neboť existuje nebezpečí nerespektování právních předpisů ČR ze strany žalobce a zmaření rozhodnutí o vyhoštění. Podle žalobce žalovaná principiálně odmítá využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci, aniž by se blíže zabýval individuálními okolnostmi jeho případu. Krajský soud se s tím neztotožňuje, neboť z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaná jednoznačně zkoumala konkrétní okolnosti případu žalobce, zejm. okolnosti jeho deliktního jednání (prokazování se padělaným dokladem jiného státu), jakož i přiměřenosti zajištění z hlediska zdravotního stavu žalobce a jeho rodinných poměrů, přičemž přílehavě zdůvodnila, že žalobce nemá

v ČR žádné rodinné ani jiné vazby. Krajský soud k tomu dodává, že sám žalobce v protokolu o výsledku uvedl, že žádné rodinné ani jiné vazby na území ČR ani jinde v EU nemá. Jiné skutečnosti, které by měly být hodnoceny, ze zjištěného skutkového stavu nevyplývají a ani žalobce v žalobě žádné takové skutečnosti konkrétně nezmiňuje. Pokud žalovaná dovodila, že žalobce „není spolehlivý“, tedy dospěla k důvodným pochybnostem ohledně jeho ochoty spolupracovat s Policií ČR stran úkonů směřujících k jeho vyhoštění, byl to závěr zcela podložený, racionální a logický, a nikoliv fikce, jak tvrdí žalobce. Z okolností tvrzených samotným žalobce nelze vůbec rozumně uvažovat o variantě, že by si žalobce skutečně podle svého tvrzení nebyl vědom, že je držitelem padělaného dokladu – pobytové karty Polska, jímž se prokazoval při získání zaměstnání i jinde. Žalobce tedy porušil řadu pravidel českého právního řádu a argumentace žalobce, že se neprotivil žádnému správnímu rozhodnutí, nemůže obstát. Nelze nijak vyčítat žalované, že tvrzení žalobce o tom, že nevěděl o padělání dokladu, nepovažovala za pravdivé a nevycházela z něho. Z jednání žalobce je jasné patrné, že již v roce 2016 přicestoval na území ČR s cílem získat tu zaměstnání, a to bez potřebného víza či povolení k pobytu. Krajský soud má proto za to, že napadené rozhodnutí z tohoto pohledu ob stojí jak v rovině přezkoumatelnosti, tak i v rovině zákonnosti.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

Souhrnně krajský soud uvádí, že napadené rozhodnutí sice je z hlediska svého odůvodnění poměrně stručné, ale argumentace žalované nenese stopy paušalizace posouzení případu ve smyslu žalobcem odkazované judikatury (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011-51 a dále také rozsudek dne 27. 7. 2017, č. j. 1 Azs 94/2017 -26) a dovozené závěry jsou zcela přezkoumatelné a srozumitelné. Vzhledem ke všem shora uvedeným důvodům krajský soud rozhodl, jak je ve výroku I. uvedeno, a žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II a III tohoto rozsudku). Tímto krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 110 odst. 3 s.ř.s. i o náhradě nákladů předcházejícího řízení o kasační stížnosti.

O odměně ustanoveného zástupce Mgr. Ladislava Bárty již znovu krajský soud nerozhodoval, neboť odměna za úkony učiněné před vydáním usnesení o zastavení řízení mu byla již vyplacena a další úkony v řízení po zrušení usnesení o zastavení řízení Nejvyšším správním soudem v řízení před krajským soudem již neučinil. O odměně za úkony učiněné v řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto výrokem II citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. února 2018

v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,

samosoudce

Za správnost vyhotovení:

K. M.